

Ingen penge

”Har du nogen penge?” spurgte Lucas og så på Mikkell, der ikke havde fjernet blikket fra sin iPad, siden han kom i morges og dumpede ned i Lucas’ sækkestol.

Der havde han siddet i to timer, mens Lucas havde kæmpet med de matematikstykker, han var kommet bagud med.

”Hvad?” mumlede Mikkell.

”Har du nogen penge? Jeg er fuldstændig flad.”

Mikkell løftede hovedet og så på Lucas med let sammenknebne øjne, som om han havde brug for briller.

”Hvad er du?”

”Flad. Fuldstændig flad. Flad som en ostemad,” sagde Lucas.

”Hvorfor beder du ikke din mor om penge? Eller din far?”

”Tror du ikke, jeg har gjort det? Min mor siger, at hun

ingen penge har, og min far siger, at jeg skulle få mig et arbejde.”

”Hvor mange 12-årige er det lige, der har et arbejde?” sagde Mikkel og sænkede skærmen.

”Præcis! Når man er 12 år, skal man jo ikke arbejde! Man skal gå i skole og til sport og den slags. Man skal vel ikke stå på en fabrik!”

”Eller sidde på et kontor med slips på!” sagde Mikkel og så helt syg ud ved tanken.

”Eller gøre rent eller køre lastbil!” sagde Lucas.

”Det sidste kunne ellers være fedt nok,” sagde Mikkel. Han kæmpede sig op af sækkestolen og så pludselig helt vågen ud. ”Men hvad skal du egentlig med penge?”

Lucas pegede på en plakat, der fyldte det meste af den ene væg. Den viste en enorm bil, der stod lodret op på nogle bobleagtige forhjul, mens baghjulene snurrede rundt højt oppe i luften. Der var en masse ild og røg, og så stod der ”Monster Jam” med kæmpestore bogstaver hen over billedet.

”Monster Jam?”

”Har du ikke set plakaterne? De hænger over hele byen. Monster Jam kommer til Nørreå, og det er med Tom Meents og Ryan Anderson.”

”Monster Jam?” gentog Mikkel og så ud som én, der pludselig var blevet forelsket eller havde fået et eller andet tungt i hovedet.

MONSTER JAM

”Ja! Monster Jam! Dét gad jeg godt! Men det koster penge, og jeg har ingen penge!”

”Hvor mange penge koster det?” spurgte Mikkel og glippede med øjnene, som om han nu omsider var ved at vågne.

”800 kroner, men det kunne lige så godt koste en milliard! Jeg er fuldstændig flad.”

Lucas vendte sig og kiggede opgivende ud ad vinduet. Han kunne se langt. Det var faktisk noget af det bedste ved den lejlighed, de var flyttet ind i. Han kunne se hen over hustagene på den anden side af cykelstien, og videre hen over jernbanen, der delte området op i et fint og et mindre fint kvarter.

De fine boede mellem jernbanen og vandet. Han kendte udmærket kvarteret. Han havde selv boet der, dengang forældrene endnu ikke var skilt, og han havde haft sit eget værelse med en dør direkte ud til haven. Når han lå i sin seng om aftenen, og døren stod åben, kunne han høre havet. Det brusede som en rar kæmpe, der trak vejret, og det var den hyggeligste lyd, han kendte.

Nu kunne han ikke længere høre havet, men han kunne stadig se det som et diset, blåt bælte i det fjerne. Han ville ønske, de stadig boede i det fine kvarter, og at mor og far stadig var gift med hinanden, men sådan skulle det ikke være.

Lucas sukkeede. Mikkel satte sig over ved siden af ham, og sammen kiggede de ud.

”Måske har din far ret,” sagde han efter noget tid.

”Det tror jeg så ikke. Han har aldrig haft ret i noget som helst.”

”Måske kunne vi godt tjene nogle penge selv.”

”Som hvad? Bankrøvere?”

”Vi kunne lave vores eget firma og blive kapitalister.”

”Kapi... hvad?”

”Kapitalister.”

”Hvad er det?”

”Det er nogle, der køber noget billigt og sælger det dyrt, og så lader andre gøre det hårde arbejde. Det har jeg læst på nettet.”

